

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

לפני כבוד השופטת כוכבה לוי

התובע- המשיב:

ניר חפץ

על ידי בא כוחו עו"ד אילן סופר ועו"ד רון אביב

נגד

הנתבע /המבקש:

אמיר אוחנה

על ידי בא כוחו עו"ד שלומי ויינברג ועו"ד אביתר כהן

הנתבעים:

פסק דין (- עותק מותר לפרסום)

פסק דין זה עוסק בבקשת המבקש, אשר נתבע על ידי המשיב בתביעה בתיק שבכותרת כעורך דין, חבר כנסת ושר משפטים לסילוק על הסף של התביעה שהוגשה נגדו בטענת חסינות. עילות התביעה הן מכוח חוק איסור לשון הרע, חוק הגנת הפרטיות, פקודת הנזיקין ועילות נוספות. מאחר ובעניין התיק המלא ניתן על ידי צו איסור פרסום שלא הוסר, ומפאת חשיבות הנושא – להלן עותק פסק הדין המותר לפרסום ממנו נגרעו הפרטים האסורים לפרסום על פי צו איסור הפרסום בו עוסק פסק הדין. כל מקום שנמחק מפסק הדין המקורי יירשם להלן XXX

צו איסור פרסום מיום 4.11.2019:

1. ברקע הדברים אין חולק כי ביום 4.11.2019 – יומיים לפני הפרסום בגינו הוגשה התביעה שבכותרת, ניתן על ידי בית משפט השלום בתל אביב במסגרת פ"ר 7948-11-19, לבקשת נציג משטרת ישראל (היחידה למאבק בפשיעה הכלכלית), צו איסור פרסום על ידי כבוד השופט אביים ברקאי על פיו ניתן צו איסור פרסום על "כל פרט מתוכן עדותה של... שמסרה בחקירתה במשטרה מיום... עצם העובדה שנמסרה עדות זאת וכן עצם קיומו של הצו האמור וכן כל פרט היכול לזהותה".

נימוקי משטרת ישראל בבקשת צו איסור הפרסום היו "שאי מתן צו איסור הפרסום עלול לשמש

כדי ללחוץ, לאיים, או לפגוע XXX. בנוסף עלול אי מתן הצו לפגוע XXX ולפגוע XXX/ XXXX

לבקשה זו ניתן בו ביום צו איסור פרסום, תוך שבית המשפט מתייחס למטרת הצו בזו הלשון:

"שוכנעתי כי קיים חשש כבד כי הפרסום המידי יפגע לפחות עלול לפגוע וללחוץ ולאיים על XXXX

ועוד ציין בית המשפט בהנמקותיו לצו איסור הפרסום:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

"צו איסור הפרסום מוצא בין היתר מכח סעיף 70 (ד) חוק בתי המשפט נוסח משולב... לפיו ביהמ"ש רשאי לאסור פרסום ככל שזה עלול לפגוע בפרטיות של אדם... לצד כל אלה ניתן כמובן הצו על מנת למנוע כאמור פגיעה או אף חשש לפגיעה או לחץ XXXX". - תוקפו של צו זה היה עד ליום 7.11.2019.

2. למעלה מן הדרוש אצטט להלן את סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט נוסח משולב לאמור:

"(ד) בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

3. למרות צו איסור מפורש זה לרבות הנמקותיו והרציונל ושיקולי בית המשפט שנתן אותו, נשא המבקש מתוקף תפקידו כח"כ ושר המשפטים את דבריו תוך הפרת צו איסור פרסום זה בתוך כיומיים מיום הינתנו ויממה ולפני שיפוג תוקפו בנוסח המקורי שניתן - מעל בימת מליאת הכנסת.

4. נסיבות הפרסום ודברי המבקש עליהם מושתתת עילת התביעה: **אעיר כי הציטוטים מובאים מתוך פריטכל "דברי הכנסת ישיבה מס 8 מיום 6.11.2019".**

אין חולק כי בישיבת מליאת הכנסת מיום 6.11.2019 נשא המבקש בכובעו כשר ממשלת ישראל דברים במענה להצעות דחופות לסדר היום שהוגשו בהתאם לפרק 5 לתקנון הכנסת על ידי מספר חברי כנסת בין היתר: רויטל סוויד, יואב סגלוביץ, תמר זנדברג ואוסמה סעדי. נושא ההצעה לסדר היום היא "השתלחויות ברשויות אכיפת החוק" וכפי שתמצתה את דבריה אחת ממגישות ההצעה לסדר למועד הישיבה:

"אנו עוברים ימים שאין להם אח ורע. במסגרת הימים האלה שאין להם אח ורע בכירות מאוימות עד כדי כך שנדרשת להן אבטחה ועד כדי כך שהפרקליטים יוצאים לשביתת מחאה..."

למה הפרקליטה הבכירה הזאת צריכה אבטחה?... רק בגלל שהיא עושה את עבודתה... שהיא מטפלת בתיקי ראש הממשלה... שהוא היום חשוד ונאשר בפלילים בכפוף לכתב אישום... נדרשת לה אבטחה... אבל מי יגן עליה? ברמת העיקרון ראש הממשלה אמור להגן על פרקליטות במדינה שלו, השר שר המשפטים אמור להגן על המשרד שבראשו הוא עומד אבל מה לעשות ששר המשפטים וראש הממשלה הם שמשלחים באופן ישיר בפרקליטות".

"הפרסום המעוול"

5. במסגרת תשובתו לשאילתא כאמור נשא המבקש דברים שונים והכל בקשר עם חקירת עדים או מעורבים במסגרת החשדות כנגד ראש הממשלה וחשודים נוספים ובעמ' 59 לפריטכל המליאה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-11-70065 חפץ נ' אוחנה

מתאריך זה, החל לשאת דבריו ולפרסם פרסומים בנושא חקירתו של XXX XXXX – המשיב שבכותרת אשר בעניינו ניתן כאמור צו איסור פרסום יומיים קודם לכן לאמור :

"..XX"

בשלב זה – התריעה ח"כ רויטל סוויד :

"שר המשפטים אין צו איסור פרסום?"

השר – המבקש המשיך בנאומו :

XX"

וח"כ סוויד ממשיכה ומתריעה מפורשות :

"יש צו איסור פרסום ומה שאתה עושה עכשיו פוגע בזכויות הפרט"

המבקש ממשיך בדבריו :

"ואומרים לו : XXX , אנחנו יודעים הכל.

XX"

למיטב הבנתי מהווים דברי המבקש מענה בכובעו כשר המשפטים מכוח הוראות סעיף 53 לתקנון הכנסת לאמור :

(2) עמדת הממשלה כאמור בפסקה (1) תוצג על ידי אחד מאלה, בסדר זה: ראש הממשלה, השר שהנושא המוצע נמצא בסמכותו, או סגנו, ואם הנושא נמצא בסמכות ראש הממשלה – גם השר המקשר בין הממשלה לבין הכנסת, ואולם בנסיבות מיוחדות ואם יושב ראש הכנסת אישר זאת מראש, רשאית הממשלה להציג את עמדתה על ידי שר אחר.

6. במקרה דנן ביטא המבקש, שר המשפטים את עמדת הממשלה בישיבה במליאה – כך לשיטתו – במענה להצעה לסדר היום.

7. מכאן התביעה העיקרית בתיק שבכותרת שהגיש המשיב לפיצוי בעוולות שונות לרבות תביעה בגין פרסום מעוול על פי חוק איסור לשון הרע, על פי חוק הגנת הפרטיות, על פי פקודת הנזיקין, עוולת רשלנות, שקר מפגיע והפרת חובה חקוקה (הפרת צו איסור פרסום שניתן מכוח סעיף 70 לחוק בתי המשפט נוסח משולב).

המבקש הגיש בקשתו לסילוק התביעה על הסף מטעמים של חסינות – בקשה מספר 2.

8. טענות המבקש בבקשתו לחסינות :

א. קיומה של חסינות מהותית מכוח חוק חסינות חברי כנסת זכויותיהם וחובותיהם 1951 לאמור :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

1. (א) חבר הכנסת לא ישא באחריות פלילית או אזרחית, ויהיה חסין בפני כל פעולה משפטית, בשל הצבעה, או בשל הבעת דעה בעל פה או בכתב, או בשל מעשה שעשה – בכנסת או מחוצה לה – אם היו ההצבעה, הבעת הדעה או המעשה במילוי תפקידו, או למען מילוי תפקידו, כחבר הכנסת.

לעניין זה נטען גם בהסתמך על הוראת סעיף 15 לחוק החסינות כי :

15. "לענין חוק זה, דין שר או סגן שר שאינו חבר הכנסת, כדין שר או סגן שר שהוא חבר הכנסת.

ב. עוד נטען כי הפרסום נשוא התביעה מהווה פרסום מותר מכוח חוק איסור לשון הרע לאמור

13. 1) לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי – פרסום לפי סעיף 28 לחוק יסוד: הכנסת, או פרסום המוגן לפי סעיף 1 לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, תשי"א-195- תיקון מס' 4) תשנ"ה-1994. המבקש בבקשתו מפנה לסעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות מאמץ את הגנת סעיף 13(1) לחוק איסור לשון הרע.

דיון

9. שאלת השאלות היא האם הפרסום שאין חולק שבוצע על ידי המבקש – שר המשפטים במועד הפרסום בוצע במסגרת תפקידו, פרסום שנעשה מעל בימת הכנסת ושודר שעה קלה לאחר שנאמר במהדורות הערב של כל רשתות הטלוויזיה – בשעות צפיית השיא המכונות "פריים טיים" יש לראותו כחסין בפני תביעה אזרחית.

לשון אחרת, האם נאמרו הדברים "במסגרת ולמען תפקידו של השר" בדרך בשעה ובאופן המעניקה לו חסינות למרות הפרת צו איסור הפרסום, שלמיטב הבנתי יש בה מעצם טיבה חשש לשיבוש הליכי משפט - בבחינת הפרת חובה חקוקה החלה על שר בישראל לשמור חוק ולא להפר צו כאמור.

10. מפאת משקל והשלכות טענת החסינות לה טוען המבקש מצאתי לנכון לקיים דיון בבקשה לרבות חקירת המבקש על תצהירו שהוגש בתמיכה לבקשה. דברים אלה קיבלו ביטוי בדבריי בעמ' 11 שורות 22-25 לפרטיכל מיום 7.3.2021. כפי שהעיד המבקש בחקירתו על תצהירו נאמרו הדברים נשוא החלטה זו ב-6 לנוב 2019, בסמוך לשעה 14:00 – עמ' 16 לפרטיכל. כפי שהעיד, הגם שנאומו הוכן כנאום בכתב, הוא גם הוסיף והשלים דברים בעל פה- עמ' 19 לפרטיכל שורות 22 ואילך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

אשר לידיעת המבקש אודות צו איסור הפרסום שדבריו במליאת הכנסת הפרו אותו, השיב המבקש בעמ' 28 לפרטיכל כי צו איסור הפרסום לא הובא לידיעתו – עמ' 28 שו' 17 עד 19. וכן בעמ' 29 שו' 9-10.

ברם כאשר נשאל שאלה חוזרת ונשנית בנושא השיב בעמ' 31 לפרטיכל שורות 22-24 בזו הלשון: **"לא הובא לידיעתי אין פירושו שלא ידעתי על קיומו. לא הובא לידיעתי פשוט כי לא הוגש אלי וגם אם שמעתי על קיומו לא ידעתי מה תוכנו ומהם הדברים האסורים בפרסום"** – ובהמשך בעמ' 34 לפרטיכל שורה 8 מעיד המבקש **"אני מודע לאפשרות שישנו צו איסור פרסום... ולא מודע כלל להיקפו"**. ובשורה 30 בעמוד זה מסביר השר את ההערות מעל בימת הכנסת במילים **"כאילו שבעידן הפייסבוק והטוויטר יש עוד משמעות לצווי איסור פרסום"** ומבהיר בשורה 30: **"בגלל שהייתי ער כפי שהשבתי קודם, לאפשרות שישנו צו איסור פרסום. נקודה"** – עד כאן גרסת המבקש.

בהמשך עומת המבקש עם דבריו מעל בימת הכנסת – עמ' 35 לפרטיכל למעלה. **"וכשהעיתונאי עמית סגל פונה בשאלתה למערכת משיב היועץ המשפטי לממשלה שאינו מכיר את פעולת החקירה הזו ... וכעבור זמן קצר מקבל עמית צו איסור פרסום"** – מסקנתי – מדברי המבקש עצמו כי בהחלט ידע כי בעת שנשא את דבריו מעל בימת מליאת הכנסת ידע גם ידע כי יש צו איסור פרסום החל על עדותו וחקירתו של XXXX אלא שבחר לעצום עיניו **"לא לדעת"** את תוכנו המפורט.

כאשר נשאל המבקש מדוע לא פעל על פי הנחיות היועץ המשפטי לכנסת בסעיף 6; **"הכלים הפרלמנטריים העומדים לרשותו של חבר הכנסת לבירור סוגיה שידוע לו (בוודאות או בהסתברות גבוהה) שהיא חסויה או חוסה תחת צו איסור פרסום, ... בבקשה לקיים דיון חסוי בסוגיה או בפניה לרשויות הרלבנטיות לבירור העניין"** ונשאל מדוע לא יזם בירור כדי לדעת מה תוכנו של צו איסור הפרסום" השיב בעמ' 37 לפרטיכל שורות 22-30 בזו הלשון שלמרבה הצער הייתה בוטה באופן מפתיע:

"משום שהיות שהגורמים שהוציאו את צו איסור הפרסום הזה בוודאי רצו בעיניי, לכסות את ערוותם, סליחה על הביטוי, או לכסות מעיני הציבור ועיני הביקורת הציבורית והביקורת הפרלמנטרית..."

וכשנשאל על ידי בית המשפט להבהיר דבריו ענה:

"אני מניח שאם הפרקליטות או המשטרה או שניהם פנו לבית המשפט ובית המשפט חתם על צו איסור פרסום, זו הנחה סבירה נכון? כן, אז אני מניח שהגורמים הללו בוודאי רצו לכסות מעיני הציבור את המעשה שאני קורא לו XXXXX, זה המעשה שעליו מדובר, XXX XXX, כחלק מחתירה, לא אחר האמת, אלא חתירה למטרה אחרת, ..."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-11-70065 חפץ נ' אוחנה

11. שמעתי, קראתי והצטערתי לשמע הדברים. המבקש, שר המשפטים בתפקידו דאז, החליט על דעת עצמו להפר צו איסור פרסום, לצורך מטרה שהוא העמיד לנגד עיניו, תוך התעלמות ולכל הפחות עצימת עיניים ביחס לצו איסור פרסום שמטרתו הייתה להגן בין היתר על ביטחון המשיב והעדה הנוספת.

המבקש הטוען לחסינות נשאל חזור ושאל על הקשר הדברים בין השאלתה לסדר היום – השתלחות בפרקליטים בכירים – והשיב לשיטתו כי לא הצדיק "השתלחות" אלא "ביקורת על התנהלות הפרקליטות". אלא שביקורת על התנהלות הפרקליטות – ברור שלא הייתה הנושא בהצעה לסדר, אלא איומים על פרקליטים בכירים עד כדי כך שנאלצו להיות מלווים במאבטחים צמודים.

לשיטתו של המבקש בעדותו וגם בחקירה חוזרת, במסגרת תפקידו במתן מענה לשאלתה לסדר היום שפורטה מעלה הוא בחר להעביר ביקורת אל התנהלות הפרקליטות "בין היתר סביב סוגיית XXXXXX" – עמ' 74 שורות 23,24 לפרוטוקול.

המבקש הטוען לחסינות ביקש לרכז את חומרת דבריו מעל בימת הכנסת ולטעון כי התמקד ב"ביקורת על התנהלות הפרקליטות". ברם, הביקורת על התנהלות הפרקליטות לא היא שעומדת על המדוכה בפני, אלא שלכאורה "בדרך אגב" כביכול, בחר המבקש, להפר צו איסור פרסום שבא להגן על בטחונו של XXXX שבפניי, והכל קבל עם ועדה, תוך הפרת צו איסור פרסום. והרי ברור כי את ביקורתו על התנהלות הפרקליטות, לא הייתה כל מניעה שהמבקש ישמע מבלי לנהוג זילות בצו איסור פרסום כאמור ובזכויות המשיב גם אם פעל בניגוד לאמונתו או גישתו או מטרתו (שאינה רלבנטית להליך שבפני) – של המבקש דן.

12. ברי כי, אכן קיים עניין לציבור לדעת אודות התנהלות הפרקליטות ורשויות האכיפה. יחד עם זאת, עניין ציבורי קיים גם בעובדה כי צו איסור פרסום יישמר וכי עובדי הציבור ועל אחת וכמה וכמה שר בממשלת ישראל ישמור על מידע חסוי שחל עליו צו איסור פרסום (ר' [רע"פ 7410/06 גבריאלי בן חיים נ' מדינת ישראל](#), עמ' 4 (2006) [פורסם בנבו] במסגרתו נדחתה בקשת רשות ערעור על פסקי הדין של בתי המשפט השלום והמחוזי, וצויין כי: "שתי הערכאות קמא התייחסו לטענה זו וקבעו כי העובדות שהוכחו בפניהן מגלמות פגיעה של ממש במתלונן, כמו גם בציבור הרשאי להאמין כי הרשויות מקיימות שמירה על מידע חסוי").

בת"א (י-ם) 14383/06 פלונית נ' מדינת ישראל בעמ' 47 (2011) [פורסם בנבו] נפסק כי: "המדינה ובתי המשפט, שברשותם מידע רב על אודות אזרחי המדינה, בין מידע המגיע לבית המשפט אגב הליכים משפטיים ובין מידע המגיע לידי המדינה בדרכים אחרות, חייבת לשמור היטב שמידע שפרסומו אסור, לא יפורסם".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-11-70065 חפץ נ' אוחנה

13. **מסקנה:** קיים קושי נכבד בקביעה כי בפרסום דברי המבקש בישיבת מליאת הכנסת, במסגרת התייחסותו ל"ביקורת" על התנהלות הפרקליטות היה משום עניין ציבורי בר חסינות והכל בשים לב לצו איסור הפרסום שבא להגן על ביטחון האישי של המשיב.

מסקנה ברוח זו תסתור את העניין הציבורי בשמירה על מידע חסוי באמצעות צו איסור פרסום, כמו גם את אינטרס הציבור כי החלטות הערכאות השיפוטיות תאכפנה, את אינטרס הציבור בדבר השמירה על חוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981 (להלן - "חוק הגנת הפרטיות"), את אינטרס הציבור כי ההגנות המנויות בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו תישמרנה כפי שכיוון בית משפט השלום במתן צו איסור הפרסום.

14. בבחינת הרציונל ומטרת חוק חסינות חברי הכנסת, לא מצאתי כי אלה גוברים על אינטרס בסיסי על פיו צו איסור שהוציא תחת ידו בית משפט, במטרה להגן על בטחונו של אדם, יהא אשר יהא אותו אדם ועל אחת כמה וכמה כאשר בא להגן על בטחונו של "XXXXXXXXXXXXX" – מפר את האיזון בין האינטרס בהענקת חסינות לדברים הנאמרים בישיבת מליאת הכנסת על פי חוק חסינות חברי הכנסת, לבין האינטרס הציבורי שהחלטות בתי המשפט – הרשות השופטת תכובדנה, לבין זכות היסוד לביטחון אישי של המשיב, עליה בא להגן צו איסור הפרסום נשוא החלטתי דנן.

15. השאלה הדרושה להכרעה היא האם התנהלות המבקש שהלכה למעשה הפרה צו איסור פרסום שניתן כדין על ידי שופט מכהן בישראל, חוסה תחת חסינות על פי חוק חסינות חברי הכנסת (זכויותיהם וחובותיהם) התשי"א - 1951.

בבחינת ובניתוח לשון סעיף 1 לחוק עולה כי לשון סעיף זה היא לשון גורפת ולמעשה מוחלטת. ובלשון המחוקק "ויהיה חסין בפני כל פעולה משפטית. כנסת או מחוצה לה... אם היו ב... במילוי תפקידו, או למען מילוי תפקידו כחבר כנסת".

הגם שמסקנתי היא שהמבקש עשה לכאורה שימוש לרעה בסמכויותיו ובתפקידו להשיב להצעה לסדר היום, ומצא לנכון להתבטא באופן שיש בו להערכתו להלך אימים על המשיב ואף לסכן אותו על דרך פגיעה בביטחונו האישי – אותו ביטחון עליו בא צו איסור הפרסום להגן, והגם שבהחלט התרשמתי כי התבטאותו זו הייתה בהחלט לא מידתית אינני רואה כל מנוס אלא מלקבל את הבקשה ולקבוע כי על דברי המבקש, שר המשפטים בכובעו דאז, בפני מליאת הכנסת חלה חסינות ודין הבקשה להתקבל.

תימוכין למסקנתי זו אני מוצאת בלשון תיקון 29 לחוק החסינות לאמור:

1. (18) למען הסר ספק, מעשה לרבות התבטאות, שאינם אקראיים, של חבר הכנסת שיש בהם אחד מאלה, אינן רואים אותם, לענין סעיף זה, כהבעת דעה או כמעשה הנעשים במילוי תפקידו או למען מילוי תפקידו כחבר הכנסת:

(1) שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינתו של העם היהודי;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

- (2) שלילת אופיה הדמוקרטי של המדינה;
(3) הסתה לגזענות בשל צבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני;
(4) תמיכה במאבק מזוין של מדינת אויב או במעשי טרור נגד מדינת ישראל או נגד יהודים או ערבים בשל היותם יהודים או ערבים, בארץ או בחוץ לארץ.

16. למרות למעלה מ-70 שנות פסיקה לא מצא לנכון המחוקק להגביל את החסינות הרחבה שהוענקה לחבר כנסת זולת תיקון 29 כאמור.

17. לטענת בא כוח המשיב בסיכומיו פעל המבקש בכוונת מכוון תוך ניצול לרעה של מעמדו וניצול "ההזדמנות" שזימן לו תפקידו והשאיפתו לסדר היום שעלתה על סדר יום המליאה. גם אם אניח ואינני קובעת כך קטגורית כי אלה פני הדברים, אני עדיין סבורה כי דברי המבקש חוסים תחת החסינות כאמור. בין היתר בשים לב לעובדה שבעצם הפרת צו איסור פרסום יש משום חשד לעבירה פלילית של שיבוש הליכי משפט ועוד, אלא שלא נוכחתי כי המדינה נקטה בצעד כלשהו במסגרת הליך פלילי כנגד המבקש בנושא. משכך, אין בידי לקבל את טיעוני בא כוח המשיב על פיהם מתחם הפעולות המעוולות או הבלתי חוקיות עליהם משתרעת חסינות המבקש אינה כוללת דברים אלה.

18. מסקנתי זו עומדת על כנה גם בהנחה שדברי המבקש תוכננו ונאמרו כולם מן הכתב ושמה במכוון.

19. **לסיכום. הגם שדעתי אינה נוחה ממסקנתי, הרי שלאור הפסיקה הענפה שאינני מוצאת להרחיב ולצטט בנושא באשר אינה מובילה למסקנה שונה, והגם שאני בהחלט קשובה לטענות בא כוח המשיב על פיהן פעל המבקש ממניעים נוספים על אלה שביטא – ביקורת על הפרקליטות, הרי שמסקנתי היא שדברי המבקש עליהם מושתתת התביעה, אינם מנותקים בתכלית ממטרת או מנושא נאומו של המבקש בפני מליאת הכנסת והם חוסים תחת החסינות שהוקנתה למבקש מכוח סעיף 1 לחוק חסינות חברי הכנסת. משכך דין הבקשה לסילוק על הסף להתקבל והיא מתקבלת בזאת.**

20. למותר לציין כי מסקנתי זו כוחה יפה גם בהתייחס לעילות התביעה בהסתמך על הוראות חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות אלא שבמסגרת דיון זה בחרתי לדון בעילה התביעה המצויה במדרג החומרה הגבוה ביותר ביחס לעילות האחרות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

לפנים משורת הדין ונוכח העובדה שהגם שהליך ההוכחות בתיק שבכותרת טרם החל, הרי שלכאורה הדעת נותנת שהמשיב נפגע אישית על דרך הפרת צו איסור פרסום שניתן על מנת להגן על בטחונו האישי, ועל דרך פרסום בניגוד לחוק איסור לשון הרע ובניגוד חוק הגנת הפרטיות - אינני עושה צו להוצאות.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין בדואר רשום לצדדים ותסגור התיק

עותק זה מותר לפרסום .

ניתנה היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

כוכבה לוי, שופטת

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 70065-11-19 חפץ נ' אוחנה

חתימה